

MÁRK EVANGÉLIUMA 4-5.

Márk evangéliumának 4. fejezetében kezdődnek Jézus példázatai. Sokszor az emberek téves elméleteket gyártanak arra vonatkozóan, hogy Jézus miért kezdett el példázatok formájában tanítani. A példázat célja nem az, hogy elkendőzze az igazságot, hanem sokkal inkább, az, hogy az igazságot szemléltesse. Gyakran amikor az emberek egyszerűen nem hajlandók meghallani az igazságot, az egyenes tanítást, amikor a diák már nem figyel oda a tanárra - a szemléltetéssel, egy-egy illusztrációval ismét meg lehet ragadni annak figyelmét. Ilyenkor például érdemes elmesélni egy történetet, hiszen az élet mindannyiunkat nagyon érdekel. Sőt nem csak az élet, hanem konkrétan az élet dolgai. Amikor elmesélünk egy történetet, hirtelen sikerül ismét megragadni az emberek figyelmét. A történettel pedig szemléltetni lehet azt az igazságot, amit az ember szeretne eljuttatni a közönséghez.

Jézus minden egyes példázatában bizonyos igazságokat szemléltet - olyan igazságokat, amelyeket az emberek egyszerűen nem hallottak volna meg, ha Jézus azt közvetlenül mondja el nekik. Jézus tehát példázatokban kezdett tanítani, hogy az igazságot közvetett módon juttassa el hallgatóihoz. Jézus példázatai között akadtak olyanok, amelyeket az emberek nagyon jól megértettek. Igazság szerint egyes példázatok hallatán a farizeusok nagyon dühösek lettek, mert rádöbbenek, hogy Jézus őket célozta meg tanításával. A valóságban Jézus tényleg számos példázatot a farizeusok, ill. azok hozzáállása ellen mondott.

Voltak persze olyan példázatok is, amelyeket nem értettek meg sem az emberek, sem a tanítványai. Ilyen esetben azonban Jézus magyarázatot fűzött hozzájuk. Amikor a tanítványok odamentek Jézushoz, és megkérdezték tőle: „Mit akartál, Urunk, ezzel a történettel mondani?“, Jézus tulajdonképpen annyit mond, hogy a mennyek országáról szóló példázatok jelentik a többi példázat kulcsát. Ezekkel a példázatokkal foglalkoztunk, amikor a Máté 13-at tanulmányoztuk; Márk azonban valamit még hozzátesz, amit a Mátéban nem találunk meg.

Márk 4:1:

Ismét tanítani kezdett a tengerparton, és igen nagy sokaság gyülekezett hozzá, ezért hajóba szállva a tengeren tartózkodott; az egész sokaság pedig a tengerparton volt.

Emlékezzünk vissza, hogy Jézus a 3. fejezetben kérte tanítványait, hogy tartsanak készenlétben számára egy csónakot a sokaság miatt, hogy ne tolongjanak körülötte. Valaki ugyanis felfedezte, hogy Jézus érintésétől meggyógyult - így tehát mindenhol, ahol Jézus megfordult, az emberek próbáltak a közelébe férkőzni, hogy megérinthessék. Ezt látjuk a Márk 3:10-ben: „*Mert sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse.*“

Már-már szokássá lett az emberek körében, hogy bárki - ha valami baja volt - megpróbált Jézus közelébe férkőzni, hogy megérinthesse és meggyógyulhasson. Egy idő után kellemetlenné válik, amikor az emberek folyamatosan tolonganak valaki körül, az érintésére vágyva.

Amikor tehát azt írja az Ige, hogy „igen nagy sokaság gyülekezett hozzá“, az valóban igen nagy tömeget jelent. Később, az ötezer ember megvendéglésénél látni fogjuk, hogy akkor konkrétan ötezer férfi volt jelen, nem számolva az asszonyokat és a gyerekeket. Ha tehát azt vesszük alapul, hogy minden férfinak egy felesége és egy gyermeke volt, akkor akár tizenötezer ember is összegyűlhetett azon a helyen, hogy Jézust hallgassa. Elképzelhetjük tehát, hogy milyen

hatalmas tömegek mozogtak Jézussal együtt. Mindez pedig szükségessé tette, hogy Jézus hajóra szálljon, és valamennyire eltávolodjon a parttól, és így szólani tudjon az emberekhez anélkül, hogy azok körülötte tolonganának és lökdösődjenek.

Sokat tanította őket példázatokban; és ezt mondta nekik tanítás közben:

„Halljátok! Íme, kiment a magvető vetni, és történt vetés közben, hogy egyik mag az útfélre esett, de jöttek a madarak, és felkapkodták.

Másik meg a sziklás helyre esett, ahol kevés volt a föld, és azonnal kihajtott, mert nem volt mélyen a földben; amikor pedig felkelt a nap, megperzselődött, és mivel nem volt gyökere, kiszáradt.

Egy másik a tövisek közé esett, de a tövisek megnőttek, megfojtották, és így nem hozott termést.

A többi pedig a jó földbe esett, és termést hozott, miután kikelt és szárba szökken, és meghozta egyik a harmincszorosát, másik a hatvanszorosát, sőt némelyik a százszorosát is.”

Majd hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”

Ez a társadalom alapvetően a mezőgazdaságra épült, valamilyen formában mindenki kötődött ahhoz, még azok is, akik a városban laktak, hiszen a városon kívül ők is rendelkeztek földterülettel. Még a városlakóknak is volt kőházuk kint a földjükön, és magvetés, ill. aratás idején ott laktak; télre pedig beköltöztek a városba. Így hát, amikor Jézus a magvetés hasonlatával él példázatában, az mindannyiuk számára érthető volt. Mindannyian pontosan tudták, mire utal Jézus, amikor arról beszélt, hányféle helyre eshet a mag, és ennek mi a következménye.

Hallottam egyszer egy nagyon érdekes előadást. Egy szociológus arról beszélt, hogy milyen változások mentek végbe Amerikában, miközben a mezőgazdaságra épülő társadalomból ipari társadalommá lett, és ahogy lezajlott az elvárosiasodás. Ez a szociológus arról is beszélt, milyen hatással voltak ezek a folyamatok az életünkre, mint társas lényekre, a családi életünkre, és a gyermekekhez való hozzáállásunkra Amerikában.

A mezőgazdaságra épülő társadalmakban szívesen látták a gyermekeket. Mindegyik gyermek kb. 10.000 dollárt érő munkát végez el, mikorra betölti 18. életévét. A gyermekek korán megtanulják, hogyan kell a ház körül az egyes feladatokat elvégezni: megtanulnak traktort vezetni, megtanulnak szántani és aratni. A gyermekekre tehát áldásként tekintenek, mert a gyermekek jó befektetésnek számítanak. Régen, kint a farmokon, tanyákon nagy családok éltek sok gyerekkel, és minden gyermeket szívesen fogadtak. A fiúknak pedig még a lányoknál is jobban örültek, mert keményebben tudtak dolgozni a mezőn.

A mostani ipari társadalmunkban azonban a gyermekek kötelezettségekkel járnak. A feltételezések szerint kb. 60.000 dollárba kerül egy gyermek felnevelése csecsemőkorától mondjuk 18 éves vagy egyetemista koráig. Így hát sokan csak újabb kiadásokat, költségeket látnak a gyermekekben, és azt mondják: „Nincs szükségünk több gyermekre!” Ez pedig mindenképpen befolyásolja azt, hogy hogyan tekintünk az újszülöttekre. Ez a szociológus pedig azt mondta: „Ha ezt nem értjük meg, akkor nem fogjuk érteni azokat a problémákat sem, amik napjaink társadalmát jellemzik: például a gyermekbántalmazások számának növekedését.” Mindezeket a jelenségeket csak úgy érthetjük meg, ha felfogjuk, hogy a XIX. sz. végén és a XX. sz. elején változás indult meg Amerikában: egy folyamatos átállásra került sor. A mezőgazdaságközpontú államból ipari társadalom jött létre, és végbement az elvárosiasodás. Ezen folyamatok végeredményeképpen pedig a gyermekekre sem áldásként néznek többé,

hanem bizonyos értelemben teherként. Olyan valakikként, akik anyagi terhet rónak a szülőkre. Amikor a szociológus eladását hallgattam, úgy tűnt, sok igazság van abban, amit mondott.

A szociológus nagyon érthetően fejtette ki véleményét, csakúgy, mint Jézus. Úgy beszélt az emberekhez, hogy megértsék mondanivalóját. Ahogy Jézus elmeséli az embereknek ezt a példázatot, pontosan értik, miről van szó, hiszen mindannyian vetettek már magot. Ismerősen csengett tehát számukra az, amiről Jézus beszélt.

Amikor egyedül maradt, a körülötte levők a tizenkettővel együtt megkérdezték őt a példázatokról.

Jézus így szólt hozzájuk: „Nektek megadatott az Isten országának titka, de a kívülvalóknak minden példázatokban adatik; hogy akik néznek, nézzenek ugyan, de ne lássanak, és akik hallanak, halljanak ugyan, de ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és bűneik meg ne bocsáttassanak.”

Vajon ez azt jelenti, hogy Jézus el akarja rejtteni az igazságot az emberek elől, nehogy megtérhessenek? Nem, nem erről van szó. Ahogy már korábban mondtam, a példázatok arra szolgálnak, hogy megragadják az emberek figyelmét, és szemléltessék az igazságot. Az emberek már nem figyeltek oda a tanításra, mégis fontos volt, hogy hallják az Igét. Ezért kezdett Jézus példázatokban beszélni, és bár hallgatták, nem értették - mégis fontos volt, hogy hallják.

Isten igazságosan ítéli majd meg az embereket. Mindenkinek lesz lehetősége, hogy meghallja az üzenetet, még akkor is, ha becsukták a fülüket. Hihetetlen látni, hogyan érzékeli az ember a hallottakat, amikor becsukja a fülét az igazságra. A mi gyülekezetünkbe is jöttek már emberek csak azért, mert a barátaik rákényszerítették őket. Bámulatos, hogy mit hallanak ki a tanításaimból, kimondottan keresik a lehetőséget arra, hogy szavaimon feldühödjenek. Az üzenet tartalmára nem is igazán figyelnek oda, csak arra, hogy milyen hibát találnak a szavaimban, mi az, amin feldühödhetnek, hogy azt mondhassák: „Na, ide se jövök többet!” Tulajdonképpen csak kifogást keresnek, hogy ne kelljen többé eljönniük a gyülekezetbe. Nem hallják az igazságot, mert nem akarják azt meghallani.

Ezután így szólt hozzájuk: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többiét?”

Jézus itt egy kulcsot ad a kezünkbe. A példázatok esetében ugyanis egyfajta következetességet figyelhetünk meg azok értelmezésében, ezért mondja Jézus: „Ha nem értitek ezt a példázatot, akkor hogyan fogjátok megérteni a többi példázatot? Hadd adjam kezetekbe a kulcsot.”

A magvető az igét veti.

Vagyis a vetőmag az Ige. Ez egy nagyon fontos kulcsa a példázatoknak, mert bármelyik példázatban fordul elő majd a vetőmag, tudhatjuk, hogy miről van szó. Jézus azt mondja: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többiét?” Azután pedig elmagyarázza, hogy mi mit jelent, és a tanítványokhoz intézett kérdése, véleményem szerint, arra utal, hogy ezek a szimbólumok mindegyik példázatban ugyanazt jelentik.

A magvető az igét veti. Akik az útfélen vannak: oda hull az ige; de amikor meghallják, azonnal jön a Sátán, és kiragadja a belőlük vetett igét.

A madarak tehát, amelyek kiragadják a magot, a sátán jelentik. A magot a sátán kiragadja az ember szívéből, így esélye sincs arra, hogy meggyökerezzen.

Akiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az igét, azonnal örömmel fogadják, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való, és ha nyomorúságot vagy üldözést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal eltántorodnak.

Másoknál a tövisek közé hullott a mag: ezek meghallják az igét, de e világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az igét, úgyhogy ez sem hoz termést.

Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”

A megvető példázata tehát arról szól, hogy a különféle emberek hogyan fogadják Isten Igéjét. Egyes embereknél a magnak esélye sincs arra, hogy gyökeret eresszen, ezek az emberek ugyanis egyáltalán nem nyitottak Isten Igéjére. Abban a pillanatban, hogy a szívébe hintik Isten Igéjének magját, ellenállnak, a sátán pedig könnyedén kiragadja a beléjük vetett Igét; így annak nincs rájuk hatása.

Mások nagy örömmel, izgatottan fogadják Isten Igéjét - biztosan mi is találkoztunk már ilyen emberekkel. Nagyon lelkesen indulnak, de amikor jön az üldöztetés, a megpróbáltatások, a nehézségek - eltántorodnak, mert hitüknek nincs igazi mélysége. Az egész a számukra inkább egy nagy érzelmi megtapasztalás volt, és bár nagy örömmel fogadták az evangéliumot, az egésznek nem volt mélysége - amikor megpróbáltatások és nehézségek támadtak, elfordultak Istentől.

Engem leginkább azonban a harmadik kategória érdekel, szerintem ebbe a kategóriába több ember sorolható az egyetemes egyházból, mint bármelyik másik kategóriába. Azokra gondolok, akik befogadják az Igét, és az kikel az életükben, a mag azonban tövisek közé hullott: e világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az Igét az életükben, úgyhogy nem hoznak igazi termést. Az Úrnak azonban az a vágya, hogy sok gyümölcsöt teremjünk. A János 15:8-ban azt mondja Jézus: *„Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”* Ilyenkor az is eszembe jut, hogy milyen gyakran kudarcba fullad, vagy falba ütközik egy-egy ember szolgálata, és élete nem igazán gyümölcsöző Isten országára nézve. Ennek egyszerű oka, hogy szívük eltávolodott Istentől. Nem lehet róluk azt mondani, hogy nyíltan lázadnak Isten ellen, vagy, hogy bűnben élnek: vágnak Istenre, de a világ dolgaira is. Így életükben soha nem érik el azt, amit elérhetnének Isten dicsőségére - azért, mert e világ gondja, a gazdagság csábítása vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az Igét, és nem hoznak termést.

Isten viszont arra vágyik, hogy gyümölcsöt teremjünk. A mai világban nagyon nehéz megőrizni a dolgok helyes fontossági sorrendjét. A világ ugyanis nagy nyomást gyakorol ránk. Nagyon nehéz először Isten országát és az Ő igazságát keresni egy olyan világban, amely az anyagi dolgokra olyan nagy hangsúlyt fektet.

János 15:16-ban Jézus a következőket mondja tanítványainak: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon“* A legnagyobb vágyam az, hogy gyümölcsöt teremjek: olyan gyümölcsöt, amely megmarad. *„Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”*

Ezután így szólt hozzájuk: „Vajon azért veszik-e elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék? Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne, és semmi titok, ami napfényre ne jutna. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!”

Jézus gyakran intézi ezt felhívást az emberekhez: *„Ha valakinek van füle a hallásra, hallja.”* Ha a Szentlélek nem nyitja meg a fülünket, akkor nincs fülünk a hallásra. Az 1 Kor 2:14-ben olvashatjuk: *„A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.”* A Jelenések könyvében azonban milyen sokszor mondja Jézus: *„Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek.”*

Ezután pedig Jézus a tanítványairól, mint lámpásokról beszél. A lámpás célja, hogy bevilágítsa a sötét helyeket, ezért nincs sok értelme azt elrejtteni. Nekünk sem kellene magunkban őrizni azt a világosságot, amit Istentől kaptunk - azért kaptuk ugyanis, hogy világítsunk másoknak.

„Vigyázzatok, hogy mit hallotok!”

Az emberek manapság szinte mindent, válogatás nélkül meghallgatnak. Jézus azonban azt mondja *„Vigyázzatok, hogy mit hallotok!”*

Van egy barátom, aki bámulatos úton tért meg. Egy rendkívül sikeres üzletember volt, öt különböző vállalkozással, és névlegesen keresztény is. Tipikusan az a fajta volt, aki minden évben csak karácsonykor és húsvétkor ment el templomba. Egy éjjel azt álmodta, hogy egy beteg csecsemőt tart a kezében, elkezdett imádkozni érte, és a csecsemő meggyógyult. Felébredt, de az álom nagyon valóságosnak tűnt. Amikor visszaaludt, még háromszor ismétlődött meg az álom, úgyhogy amikor másnap reggel felébredt, felhívta lelkészét, és elmesélte neki ezt az álmot. A lelkész erre azt mondta neki, hogy ő erre nem tud mit mondani: hívja fel Paul Smith-t (aki egyébként az én testvérem), hátha ő tud ezzel valamit kezdeni. Ez az ember aztán fel is hívta a testvéremet, aki pedig elbeszélgetett vele a Bibliáról, arról, hogy mi áll a gyógyításról a Bibliában.

Egy alaklommal egy traktoralkatrészt kellett elvinnie egyik ügyfelének. Már este volt, de az ügyfélnek sürgősen szüksége volt az alkatrészre, így elhatározta, házhoz szállítja azt. Amikor azonban odaért, a férfit nem találta otthon, így a feleségének kezdte magyarázni, mit is kell kezdeni az alkatrésszel. Már indulni készült, egy kisbaba sírt fel a másik szobában, az édesanyja odament hozzá. Kisvártatva ismét megjelent, karjában a csecsemővel. Az ember pedig nagyon meglepődött a csecsemő láttán, ugyanis arról a kisbabáról volt szó, akit álmában látott. Az édesanya akkor elmondta neki, hogy korábban a kisbaba valahogy lenyelt egy kis benzint, és az kimarta a gyomrát. Így minden egyes alkalommal, amikor evett valamit, óriási fájdalmai voltak. Ezért a baba minden alkalommal addig várt, amíg már olyan éhes nem lett, hogy nem bírta tovább, és akkor kért enni, amikor már jobban fájt az éhség, mint maga az evés. Mivel a benzin szétmarta a gyomrát minden etetésnél óriási fájdalmai voltak. Nem volt mit tenni, ki kellett várni, amíg szépen lassan begyógyulnak a sebek.

Ezúttal is úgy tűnt, hogy éhes volt a gyermek, azért sírt és az édesanyja kénytelen volt megetetni. Mindennek a tudata az édesanyját is felkavarta. Erre a férfi azt mondta: *„Hölgyem, nem tudom, hogy mi történik itt! Nem értem ezt az egészet, de volt egy álmom. Álmomban egy kisgyermeket tartottam a kezemben - és most ahogy megláttam magukat, az ön kisgyermeké az –és imádkoztam érte, mire meggyógyult. Megengedné-e, hogy most is imádkozzam érte?”* Az

édesanya beleegyezett, így a férfi karjába vette a csecsemőt, és imádkozott érte. A gyermek pedig már nagyon éhes volt, így az anyuka elkezdte etetni, és azt mondta a férfinak, hogy maradjon még.

Számítani lehetett arra, hogy amint a gyermek gyomrába ér a táplálék, azonnal felsír. A férfi ott maradt, a gyermek pedig nyugodtan evett, tökéletesen meggyógyult. Ezen a ponton a férfi nem igazán tudott mit kezdeni a történetekkel.

Mondanom sem kell azonban, hogy beleásta magát az Igébe. Behatóan tanulmányozta az evangéliumokat, és az Apostolok Cselekedeteit. Úgy érezte, Isten misszióba hívja őt, ezért eladta vállalkozásait, és a Clairmont-i teológiára kezdett járni, ami sajnos egy hihetetlenül liberális intézmény. Úgy vélem, több ateizmust és hitetlenséget találunk ott, mint a legtöbb világi egyetemen. Az előadásokon a professzorok megkérdőjelezték a csodákat, Isten Igéjének szavahihetőségét, Jézus Krisztus személyét, annak tényét, hogy szűztől született, és még sok minden mást is. Igazából csak egy diplomát akart szerezni, hogy utána az Episzkopális Egyházban szolgálhasson. Neki mindvégig az járt a fejében, hogy ő ezeket a dolgokat nem hiszi el, és meg volt győződve arról, hogy immunis ezekkel a dolgokkal szemben. Folyamatosan azt mondogatta, hogy nem hisz abban, amit ezeken az előadásokon mondanak, csak azért csinálja végig, hogy kapjon egy diplomát és végre elkezdhesse szolgálni az Urat. Mégis nap mint nap tömték a fejét ezzel a sok szeméttel. Végül azon kapta magát, hogy amikor keresztény barátaival beszélgetett, és valaki egy igerészből idézett, akkor azonnal odalapozott és azt mondta: „Ezt nem gondolhatod, az eredetiben nem ez áll!” Rá kellett jönnie, hogy ez a sok szemét, amelyet hallgatott, kezdett gyökeret verni a fejében, és igenis hatással volt arra, amit a Bibliáról gondol.

Egyik este aztán egy narancsligetben találta magát - az autójában ült és egy pisztolyt szorított halántékához. Már csak az volt hátra, hogy meghúzza a ravaszt. Annyira összezavarta az a tanítás, amit a teológián kapott, hogy elhatározta, hogy véget vet az életének. Akkor az Úr ismét szólt hozzá, felhagyott az öngyilkossági kísérlettel, inkább otthagya a teológiát, és elkezdett szolgálni.

Vigyáznunk kell tehát arra, hogy mit hallgatunk, hiszen ki, mint vet, úgy arat. Ha testi dolgokat vetünk, nem arathatunk lelki dolgokat. Vigyázzunk tehát, hogy mit engedünk be a fülünkön, mert az igenis hatással lesz ránk. Én sem szeretem, amikor mindenféle szeméttel tömik tele a fejem. Vigyáznunk kell, mit hallgatunk!

„Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást is adnak.”

Vagyis amilyen mércével mi megítélünk másokat, azzal a mércével ítéltetünk majd meg.

Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.”

Jézus ezt is mondta: „Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe, (ne feledjük, hogy a mag Isten Igéjét jelenti) azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, ő pedig nem tudja, hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjzat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban. Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás.”

Amikor az ember szívében elültetik Isten Igéjét, természetesen csodálatosan indul a növekedés. Ahogy jönnek az emberek a gyülekezetbe és hétről hétre hallgatják a tanítást, a mag elültetődik

a szívükbe. Az ember azután este hazamegy, lefekszik aludni, éli tovább az életét, de Isten Igéje kifejti hatását az életében. Nem mindig lehet ezt azonnal látni. A mag szépen lassan kikel, szárba szökken és növekedésnek indul. Isten Igéjének tehát lesz hatása: szépen lassan megváltozik az ember élete, átformálódik Isten Igéjének köszönhetően, amelyet mindennap beenged az életébe. Isten Igéjének ugyanis óriási ereje van, és dicsőségesen változtatja meg az ember életét.

Aki a léleknek vet, abból is arat. Persze előfordul, hogy már-már elveszítjük türelmünket, és azonnal szeretnénk látni az eredményt, mint az édig érő paszuly meséjében, amikor egyik napról a másikra az az édig nőtt. Azonnali, látványos növekedésre vágyunk. Pedig lelki növekedésünk gyakran nem látható, csak amikor egy idő után visszanezünk, akkor vesszük észre, milyen messzire jutottunk már. Mindez az Ige magjának köszönhető, amit elvetettek a szívünkben. Ahogy az ember gyülekezetbe jár, és hallgatja a tanítást, Isten magja kerül elvetésre szívében. Szépen, lassan változások történnek a szívében - észrevétlenül. Milyen csodálatos, amikor ez látható gyümölcsöket kezd teremni az ember életében. Amikor az ember rádöbben, hogy Isten megváltoztatta hozzáállását, és azok a dolgok, amelyekről régebben dühössé vált, most már nem dühítik. Az ember pedig csak elcsodálkozik azon, hogy ilyen újszerűen reagál a dolgokra. Mindez pedig annak tudható be, hogy Isten Igéje elkezdett hatni az életében. Isten Igéje az ember életét természetes módon változtatja meg. Nem mi próbálkozunk, nem mi próbáljuk az kikényszeríteni, egyszerűen csak Isten gyönyörű, természetes módon zajló munkája ez Szentlelke által. Isten Jézus Krisztus képmására formál Igéjén keresztül, amelynek magja el lett ültetve a szívemben.

Majd így folytatta: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát, vagy milyen példázatba foglaljuk? Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön,

A mustármag valóban egy aprócska, sötét színű mag.

miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél,

Az embereknek ugye volt veteményes kertjük, ahol fűszernövényeket is termesztettek. A 32. versben pedig azt olvashatjuk, hogy miután elvetették a mustármagot, az megnőtt és nagyobb lett minden veteménynél. Ezen a ponton meg kell állnunk, mert a mustármagból nem szökken szárba minden veteménynél nagyobb növény. Amiről itt olvashatunk, az egy természetellenes növekedés. Olvassuk csak tovább!

és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.”

Ez bizony aggodalomra ad okot, hiszen emlékezzünk csak vissza, mit jelképeznek a madarak - a sátánt, aki kiragadja az elvetett magot az emberek szívéből.

A keresztények kifejezést először Antiókiában használták, mégpedig az antiókhiai lakosok, akik ezzel a névvel illették azokat, akik Krisztushoz hasonlóan éltek - azt mondák róluk, hogy hasonlítanak Krisztushoz. A keresztény kifejezés tehát alapvetően azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonló. Az idő múlásával azonban sokkal tágabb értelmet nyert a szó. A Közel-Keleten, például, úgy használják ezt a kifejezést, hogy ha valaki nem muzulmán, akkor keresztény, Amerikában pedig, ha valaki nem ateista, akkor kereszténynek számít. Amerikáról is azt szoktuk mondani, hogy keresztény ország, pedig távolról sem az. Jézus ugyanis a Máté 5:44-ben azt mondja: *„Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért,*

akik üldöznek titeket“, a Károli fordításban pedig hozzáteszi: *„Jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, áldjátok azokat akik átkoznak titeket.“*

Nekünk azonban, ha szeretnénk Krisztushoz hasonlóvá válni, követnünk kell az Ő utasításait: Szeretnünk kell, meg kell bocsátanunk. Sok helyen a világban, például, az emberek nagyon erős antiszemitizmust táplálnak szívükben. Ez már évszázadok óta így van, és úgy tűnik, az emberek folyamatosan okot keresnek, amiért gyűlölnhetik a zsidókat, amiért haragudhatnak rájuk.

Pál apostol azonban minden igaz keresztény érzéseit tolmácsolta a római levél 10:1-ben: *„Testvéreim, én szívemből kívánom, és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözüljenek“*, 9. rész 3. vers: *„Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett“*, csak azért, hogy megismerhessék Istent.

Sajnálatos módon azonban, a kereszténység és az egyház nevében, a zsidókat évszázadok óta üldözik. Izraeli idegenvezetőnk elmesélte nekünk, hogy életében először akkor találkozott a kereszténységgel, amikor Argentínában elkezdett iskolába járni. Az első nap megverték a többiek, és Krisztus gyilkosának nevezték. Minden nap úgy kellett hazafutnia az iskolából, mert kergették és kövekkel dobálták meg, és Krisztus gyilkosának nevezték, pedig ő azt sem tudta, ki az a Krisztus. Bár nem tudta ki Ő, meggyűlölte, azért ami vele történt. Hogyan is nyerhetünk meg bárkit is Jézus Krisztusnak, ha ennyire gyűlöljük?

A gyűlölet nagyon távol áll Jézustól és tanításától. Jézus ugyanis arra tanít bennünket, hogy mi mindannyian egyek vagyunk Őbenne etnikai hovatartozásunktól függetlenül. Kolossé 3:11: *„Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltég és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.“* Isten igaz gyermeke is így látja a dolgokat. Fontos, hogy Isten igaz gyermeke ‚színvak‘ legyen, mert mindannyiunkat Isten teremtetett, mindannyiunkat szeret és Jézus mindannyiunkért meghalt. Nincs tehát felsőbbrendű nép, mindannyian egyformák vagyunk - mindannyian emberek vagyunk. Ezek a szégyenletes elképzelések tehát nem a kereszténységből fakadnak – legalábbis nem az igazi kereszténységből.

Ezek közül sok beszivárgott és gyökeret vert a gyülekezetekben. Így tehát az egyetemes egyházon belül, a terebélyes fa árnyékában és ágai között, mindenféle szörnyűség is elrejtőzött. Napjaink egyházában mindenféle madár fészket rak. Elég csak az Egyházak Világtanácsát említenem, ahol olyan dolgok történnek a kereszténység vagy az egyház nevében, amelyeknek semmi közük Jézus Krisztushoz. Még az egyházon belül is Krisztus ellenségei munkálkodnak.

Jézus tehát azt mondja, hogy amikor elvetik a mustármagot, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél. Ez azonban nem egy normális, hanem egy természetellenes növekedés, mert olyan nagy ágakat hajt, amelyen fészket rakhatnak az égi madarak.

Még sok hasonló példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették. Példázat nélkül nem is szólt hozzájuk, maguk között azonban tanítványainak megmagyarázott mindent. Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: „Menjünk át a túlsó partra.“

Jegyezzük meg, mit mond Jézus: *„Menjünk át a túlsó partra.“*

Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában. Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a

hajóba, úgyszólván az már kezdett megtelni. Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánszón aludt. Ekkor felébredtették, és így szóltak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?”

Jézus rendkívül fáradt lehetett, hiszen hatalmas tömeg nyüzsgött körülötte: az emberek tolongtak, hogy megérinthessék. Amikor végre elindultak a túlsó partra, elaludt és még akkor sem ébredt fel, amikor nagy szélvihar támadt, a hajó pedig a hullámokon hanykolódott. A hajó kezdett megtelni vízzel, ezért Jézust felébredtették, és így szóltak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?”

Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: „Hallgass el, némulj meg!” És elállt a vihar, és nagy csendesség lett.

Micsoda hatalom!

Akkor ezt mondta nekik: „Miért féltetek ennyire? Miért nincs hitetek?”

Jézus először a szelet és a hullámokat feddte meg, azután pedig tanítványait. Megintette őket, mert nem volt elég hitük. Miért tette ezt Jézus? Hiszen a hajó kezdett megtelni vízzel, úgy tűnt, tényleg elsüllyednek. De hát akkor miért feddte meg őket azért, hogy nincs elég hitük? Nézzük csak meg még egyszer, mit mondott az elején Jézus? Azt mondta: „Menjünk át a túlsó partra,“ nem pedig azt, hogy „Süllyedjünk el!” Ha Jézus ezt mondja, akkor nem fognak elsüllyedni; hiszen itt Isten szól, és amit Isten mond, az megtörténik. Tehát azért feddte meg őket kishitűségük miatt, mert korábban Jézus azt mondta, hogy átmennek a túlsó partra. Sőt korábban a 24. versen azt is mondta nekik, hogy vigyázzanak, mit hallanak! A tanítványok azonban nem vigyáztak.

Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: „Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?”

Azután elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére.

Ez a Galileai-tenger keleti partvidékét jelenti, ahol a Golán-fennsík kezdődik. Ott van Gileád is. Izrael gyermekei is jártak itt, amikor Mózes vezetésével egyre közelebb jutottak az ígéret földjéhez. Miután átkeltek a Jordánon, áthaladtak Moáb területén, és az ammóniakén - ez a terület a Galileai-tengertől keletre fekszik. Gád törzse ekkor odament Mózeshez és így szólt: „Mi állattenyésztéssel foglalkozunk, ezen a területen pedig nagyszerű legelők vannak. Legyőztük az ammóniakat, szeretnénk tehát itt maradni, az ő területükön. Nem vágyunk az örökségünkre az ígéret földjén, inkább szeretnénk itt maradni.” Ebben a kérésben Manassé törzsének fele is csatlakozott hozzájuk. Természetesen Józsué ez nagyon elszomorította, mert attól tartott, hogy ha Gád törzse nem akar tovább menni, akkor a többi törzs is elbátortalanodik, és majd ők sem akarnak bemenni az ígéret földjére. Gád törzse viszont azt mondta, hogy ők is küldenek embereket a csatába, de a végén szeretnének ide visszatérni, és itt letelepedni. Így hát Gád törzse, ill. Manassé törzsének fele, megkapta ezt a területet, itt telepedhettek le. Az ott élő embereket pedig gadaraiaknak nevezték. 5. rész 1. vers még egyszer:

Azután elmentek a tenger túlsó partjára, a gadaraiak földjére.

Amikor kiszállt a hajóból, egyszer csak szembejött vele a sírboltok közül egy tisztátalan lélektől megszállott ember, akinek a sírboltokban volt a lakása, és akit már lánccal sem tudott megkötözni senki.

Amikor ez a démon átvette a férfi élete fölött az irányítást emberfeletti erővel rendelkezett, úgyhogy még láncokkal sem lehetett őt megkötözni.

Mert már sokszor meg volt kötözve bilincsekkel és láncokkal, de szétszaggatta a láncokat, a bilincseket pedig összetörte, úgyhogy senki sem tudta megfészekezni.

Micsoda szomorú látvány lehetett ez a tisztátalan lélektől megszállott ember.

Éjjel-nappal mindig a síroknak és a hegyek között tartózkodott, kiáltozott és kővel vagdosztta magát.

Márk nagyon erőteljes képet fest nekünk erről a gyötrődő lélekről.

Amikor távolról meglátta Jézust, odafutott, leborult előtte,

de Jézus nem akarja, hogy egy tisztátalan lélek imádja Őt.

és hangosan felkiáltott: „Mi közöm hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne gyötörj engem!”

Jézus ugyanis ezt mondta neki: „Menj ki, tisztátalan lélek ebből az emberből!”

És megkérdezte tőle: „Mi a neved?” Az így felelt: „Légió a nevem, mert sokan vagyunk.” És nagyon kérte, hogy ne űzze el őket arról a vidékről.

A Lukács 8:31-ben pedig azt is olvassuk: *„Ezek nagyon kérték őt, ne parancsolja őket vissza az alvilágba,“* ezzel majd akkor foglalkozunk részletesebben, amikor Lukács evangéliumához érünk.

Ott a hegyoldalban volt egy nagy legelésző disznónyáj, ezért a tisztátalan lelkek azt kérték tőle: „Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük!”

Megengedte nekik, a tisztátalan lelkek pedig kijöttek, és a disznókba költöztek; mire a nyáj, mintegy kétezer állat, a meredekről a tengerbe rohant, és belefutott a vízbe.

Ezen a ponton helytelen lenne azt feltételeznünk, hogy az embert kétezer tisztátalan lélek szállta meg. Ahogy néhány disznóba beköltözött a tisztátalan lélek, azok valószínűleg megvadultak, a többiek pedig egyszerűen csak követték őket, így veszttek mindannyian a tengerbe.

Miért kaptak Jézustól szabadságot a tisztátalan lelkek, hogy a disznókba menjenek? A mózesi törvény szerint a disznó tisztátalan állatnak számított, tehát a zsidók nem is tarthattak disznókat, nem is fogyaszthatták húszakat. Nyilvánvalóan ezt volt az oka annak, hogy Isten megengedte, hogy a tisztátalan lelkek a disznókba menjenek, és ezzel véget is vetett ennek a tisztátalan vállalkozásnak.

Akik pedig legeltették, elfutottak, és elvitték a hírt a városba és a környező településekre. Erre kijöttek az emberek, hogy lássák, mi történt. Amikor Jézus közelébe értek és látták, hogy a megszállott, akiben a légió volt, felöltözve ül, és eszénél van, félelem fogta el őket.

Itt volt előttük az az ember, akit korábban még láncokkal sem lehetett lekötözni, csak ordított és sírt, és éles kővel vagdosztta magát. Kezelhetetlen volt és mezítelen. Szörnyű, tragikus látványt nyújthatott. Most pedig ott ült felöltözve és eszénél volt.

Akik látták, elmondták nekik: hogyan történt a dolog a megszállottal és a disznókkal. Ekkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el a határukból.

Milyen embertelenek tudnak lenni az emberek! Ahelyett, hogy örültek volna annak, hogy a megszállott ember meggyógyult, dühösek voltak, mert a disznónyájuk elpusztult. Fontosabbak voltak számukra a disznók, mint egy ember. Leszármazottaik még ma is élnek. Olyanokról van szó, akiket egyáltalán nem érdekelnek mások szükségei. Nem foglalkoznak ilyesmivel, főleg ha ez még a bevétel csökkenésével is jár.

Amikor azután beszállt a hajóba, kérlelte őt az előbb még megszállott ember, hogy mellette maradhasson. Ő azonban nem engedte meg neki ezt, hanem így szólt hozzá: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled és hogyan könyörült meg rajtad.”

Az pedig elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus, amin azután mindenki csodálkozott.

Az ember tehát mindenfelé bizonyosságot tett azokról a nagy dolgokról, amelyeket Jézus az életében tett.

Amikor Jézus ismét átkelt a hajón a túlsó partra, nagy sokaság sereglett köré, de ő a tenger partján maradt.

Ide jött hozzá az egyik zsinagógai előljáró, név szerint Jairus, aki meglátva őt, lába elé borult, és esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.”

Jézus ekkor elindult vele. A nagy sokaság is követte őt, és tolongott körülötte.

Jézus visszatér Kapernaumba, Jairus, az egyik zsinagógai előljáró, teljes elkeseredésében odamegy hozzá. A 23. versben azt írja: „esedezve kérte: „Kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.” Az ember szívét valószínűleg gyermekein keresztül lehet a leginkább megérinteni. Talán mindennél jobban megráz bennünket, amikor saját gyermekünk beteg vagy szenved. Jairusnak is azt kellett látnia, hogy haldoklik a 12 éves kislánya. Egy másik evangélium pedig elárulja nekünk, hogy ez a kislány volt Jairus egyetlen gyermeke. Ez a kislány 12 éven át ragyogta be az otthonukat - az apa szíve azonban, haldokló lányát látva, összetört. Nincs mit tenni! Már csak egy remény maradt.

Valószínűleg ő is ott lehetett a zsinagógában, amikor Jézus egy szombatnapon meggyógyított egy sorvadtkézű embert. Lehet, hogy ő maga is vitába szállt Jézussal a szombatnapi gyógyítással kapcsolatban. Most azonban segítségre van szüksége. Teljesen elkeseredett. Rákényszerült, hogy félretegye előítéleteit és odamenjen Jézushoz. Belül biztosan tusakodhatott, mert szeretett volna ott lenni a kislánya mellett; de azt is tudja: azonnali segítségre van szüksége. Így a kislányt az édesanyjával hagyja, ő pedig elindul, hogy megkeresse Jézust. Amikor pedig megtalálja, hatalmas tömeg veszi körül. Elkeseredettségében átverekedte magát a tömegben, amíg végre ott nem állt Jézus előtt szemtől szembe. „Esedezve kérte: Kérlek, jöjj, a kislányom haldoklik, csak tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon.” Tisztában volt vele, hogy Jézus még ebben az állapotban is meg tudja gyógyítani a lányát. „Jézus ekkor elindult vele. A nagy sokaság is követte őt, és tolongott körülötte.”

Egy asszony pedig, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, sok orvostól sokat szenvedett,

Valószínűleg mindegyik orvos előállt egy-egy gyógymóddal.

mindenét ráköltötte, de semmi hasznát sem látta, hanem még rosszabbul lett; amikor meghallotta, amit Jézusról beszéltek, eljött, és a sokaságban hátulról megérintette a ruháját,

A görög eredetiben szereplő igét úgy is fordíthatnánk, hogy ‚megragadta‘ a ruháját.

mert így gondolkodott: „Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok.” És azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy kigyógyul a bajából.

Azáltal, hogy az asszony hozzáért Jézus ruhájához, a hitét átültette a gyakorlatba. „Tudom, hogy meggyógyulok, ha megérintem“ – mondta.

Egyszer valaki megkérdezte tőlem: Mi a különbség e példa és a pozitív megvallás között? Pozitív megvallásról akkor lenne szó, ha az asszony azt mondogatta volna, hogy meggyógyultam, közben azonban nem áll el a vérzése. Ez egyébként a Keresztény Tudomány elnevezésű mozgalomra is jellemző. Ez az asszony azonban azt mondta: „Tudom, hogy meggyógyulok abban a pillanatban, ahogy megérintem Jézust,“ és valóban meg is gyógyult. Ő tehát, amikor megérintette Jézust, egy olyan helyzetet teremtett, amikor gyakorlatban is kifejezhette hitét. Hogyha ezután sem állt volna el a vérzése, mégis azt mondta volna: „De hát én jól vagyok, meggyógyultam, és már nem is vérzek“ - ez csak pozitív megvallás lett volna és nem is fedte volna a valóságot. A pozitív megvallás, és itt említett esemény között mindenképpen nagy különbség van.

Az asszony 12 éve volt vérfolyásos. A zsidó törvények értelmében pedig, amíg vérzett, a férje nem érhetett hozzá; minden, amihez ez az asszony hozzáért, tisztátalannak minősült. Az a személy is tisztátalannak minősült, aki hozzáért ehhez az asszonyhoz; sőt az is, aki valami olyasmire ért hozzá, amit korábban ez az asszony is megérintet. Ebből kifolyólag többé nem élhetett a családjával: nem készíthetett nekik ételt, nem moshatta ki a ruhájukat, sőt a zsidó törvények értelmében a templomba sem léphetett be, ahol Istent imádták. A vérzés ideje alatt még rituális szempontból is tisztátalannak számított. Ez az asszony 12 éven át élt ebben a sötétségben.

Jairus viszont 12 éven át a világosságban élt, mert kislánya minden egyes napját beragyogta, és a napnál is fényesebben világított az életében. Ez a fény azonban kezdett kialudni.

A vérfolyásos asszony 12 éven át élt kirekesztettségben. Most azonban felcsillant a reménysugár: „*Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok*“ – mondta ez az asszony.

És azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy kigyógyul a bajából.

Érezte, hogy meggyógyult. Neked volt már ilyen gyógyulás élményed, amikor érezted, hogy abban a pillanatban meggyógyultál? Emlékszem, egyik vasárnap délelőtt, amikor még egy másik épületben gyűltünk össze vasárnaponként, betegen ébredtem. Túl beteg voltam ahhoz, hogy elmenjek aznap a gyülekezetbe. Felkeltem ugyan az ágyból, és próbáltam felkészülni az aznapi tanításra, de annyira nyomorultul éreztem magam, hogy képtelen voltam összpontosítani. Képtelen voltam összeállítani az aznapi jegyzeteimet. Szörnyen éreztem magam, ezért lebotorkáltam a földszintre és felébresztettem fiamat, Chuck-ot, és azt mondtam

neki: „Chuck, ma reggel neked kell prédikálnod, annyira beteg vagyok, ma nem tudok tanítani.“ A fiam azt mondta: „Rendben, apa.“ Kiugrott az ágyból és elkezdte összeállítani az aznapi üzenetet, és az első istentiszteleten tényleg ő tanított. Természetesen a gyülekezetben is bejelentették, hogy nagyon beteg vagyok. Ez így is volt, otthon feküdtem az ágyban, és nyomorultul éreztem magam. A gyülekezet, ennek hallatán, imádkozott értem, hogy Isten gyógyítson meg. Ahogy otthon feküdtem az ágyban nagyon betegen, egyszer csak éreztem, hogy meggyógyulok. Kiugrottam az ágyból, a feleségem meg csak nézett rám. „Mi a baj, Kedvesem?“ – kérdezte. Én pedig nagy örömmel újságoltam neki, hogy meggyógyultam. Ezért hát felöltöztem, és elmentem a gyülekezetbe, és a második és harmadik istentiszteleten már én tanítottam. Egészen bámulatos volt, ahogy korábban az ágyban feküdtem és éreztem, ahogy meggyógyulok. Csodálatos volt!

Egy másik alkalommal kézzel imádkoztam, a vénekekkel együtt, egy kisgyermekért, akinek nagyon nagy láza volt. Emlékszem, ahogy a kezemet a homlokára helyeztem és ahogy imádkozni kezdtünk érte, éreztem, ahogy a hő elhagyja a kislány homlokát. Éreztem, ahogy ismét normális hőmérsékletű lett a homloka. Az édesanyja ápolónő volt, és amikor utoljára mérte meg kislánya lázát 39 fokot mutatott a lázmérő. Miután imádkoztunk érte, kértem, hogy ismét mérje meg a lázát. Valóban nem volt már láza, normális volt a testhőmérséklete. Ahogy a kislányért imádkoztunk, éreztem, hogy mikor megy le a láza, mikor gyógyul meg - pontosan úgy, ahogy ez a vérfolyásos asszony érezte, hogy meggyógyult. Csodálatos megtapasztalás, amikor az ember érzi Isten érintését. A vérfolyásos asszony is érezte tehát testében, hogy kigyógyul a bajából.

*Jézus is azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a sokaságban megfordulva így szólt: „Ki érintette meg a ruhámat?”
Tanítványai így feleltek: „Látod, hogyan tolong körülötted a sokaság, és azt kérdezed: ki érintett meg engem?”*

Most viccelsz? Próbáljuk magunkat Veled együtt átverekedni a tömegben, az emberek egymást lökdösik és tolonganak, és Te mégis azt kérdezed: „Ki érintett meg?”

Jézus erre körülnézett, hogy láthassa azt az asszonyt, aki ezt tette.

Az asszony ugye tudta, mi történt, és Jézus is tisztában volt vele. Az asszony biztosan megijedt, amikor Jézus ezt kérdezte: „Ki érintette meg a ruhámat?” Nagyon megörülhetett, amikor a tanítványok logikusan ezt válaszolták: „De hát tolong körülötted a sokaság, hogy kérdezheted, hogy ki érintett meg?” Ott tolongott Jézus körül a sokaság, és egy asszony megérintette. Közel lehetsz Jézushoz, része lehetsz a körülötte tolongó tömegnek, de lehet, hogy soha nem érinted meg őt. Ebben az esetben is bizony sokan tolongtak körülötte, de csak egy ember érintette meg őt. Ez nagy különbség. Az asszony hitből érintette meg és meg is gyógyult.

*Az asszony pedig, mivel tudta, mi történt vele, félve és remegve jött elő; leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot. - vagyis mindent bevallott.
Ő pedig ezt mondta neki: „Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges.”*

Ekkorra már bevett szokássá vált, hogy az emberek megérintették őt, és meggyógyultak. A Márk 3:10-ben is azt olvashatjuk, hogy „sok embert meggyógyított, úgyhogy akinek valami baja volt, megrohanta őt, hogy megérinthesse.“ A következő fejezet (6.) 56. versében azt olvashatjuk: „Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a

betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak.“

A sok-sok eset közül ez az egyetlen olyan feljegyzésre került alkalom, amikor Jézus megállt, és megkérdezte: *„Ki érintett meg engem?“* - pedig tulajdonképpen állandóan nagyon sokan értek hozzá.

Miért van az, hogy ebben az esetben megállt, és megkérdezte, hogy ki érintette meg? Amikor Jairus elkeseredetten ment Jézushoz, és kérte őt, hogy menjen vele és érintse meg gyermekét, Jézus azért állt meg, mert tudta, hogy az előljáró kislánya már meghalt; tudta, hogy hamarosan megérkeznek a követek, akiktől Jairus megtudja a hírt. Jézus együttértett Jairussal: tudta, milyen fájdalom éri őt ennek a hírnak a hallatán. Jézus arra törekedett, hogy ebben a kimondhatatlanul nehéz helyzetben reményt adjon Jairusnak.

Amikor Jézus azt mondta a vérfolyásos asszonynak: *„Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges,“* Jairus láthatta Isten erejét megnyilvánulni az által, hogy az asszony Jézust megérintette. Hiszen ez az asszony 12 éve szenvedett ebben a betegségben, Jairus kislánya is 12 éve ragyogta már be az otthonukat.

Még beszélt Jézus, amikor a zsinagógai előljáró házától érkezők ezt mondták: „Leányod meghalt. Miért fárasztod a Mestert?“

Jairus valószínűleg úgy fordult oda Jézushoz, mint akinek most már mindegy.

Jézus is meghallotta, amit mondanak, és így szólt a zsinagógai előljáróhoz: „Ne félj, csak higgy!“

Jézus adott alapot Jairus hitének, a legsötétebb órában bátorította őt. Amikor Jairus Jézushoz fordult valószínűleg falféhr lehetett, és nagyon szomorúan, elkeseredetten nézett Jézusra: *„Túl késő, meghalt a kislányom.“* Micsoda mélységes gyászt érezhetett akkor - a remény elveszett, pedig annyira bízott abban, hogy Jézus még éppen idejében megérkezik. Ha Jézus megérintette volna, meggyógyult volna, de most már túl késő. Jézus azonban csak annyit mond a 36. versben: *„Ne félj, csak higgy!“*

És senkinek sem engedte meg, hogy vele menjen,

Ezen a ponton Jézus megállította a tömeget. Csak annyit mondott: *„Maradjatok itt, mindjárt visszajövök,“* és maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost; és az édesapával együtt elindultak. Valószínűleg azért mentek ilyen kevesen, hogy hamarabb odaérjenek, hiszen egy ilyen hatalmas tömeggel nagyon nehéz előre haladni.

Amikor megérkeztek a zsinagógai előljáró házához, látva a zűrzavart, a hangosan sírókat és jajgatókat,

Akkortájt az volt a szokás, hogy az elhunyt iránti szeretetüket az emberek úgy fejezték ki, hogy hangosan sírtak és jajgattak. Minél hangosabban jajveszéltek, annál inkább fejezték ki gyászukat és szeretetüket az elhunyt iránt. Voltak hivatásos siratók is, akik különösen ügyesek voltak ebben; így amikor valaki meghalt, őket bízta meg a halott elsiratásával, hogy az egész szomszédság megértse, mennyire gyászolnak a hozzátartozók. Gyakran előfordult, hogy amikor

valaki már a halálán volt, a siratók összegyűltek körülötte. Abban a pillanatban, amikor elhunyt az illető, fennhangon siratni kezdték, ezzel adva a szomszédok tudtára, micsoda tragédia érte a családot. Amikor Jézus és a többiek megérkeztek a zsinagógai előljáró házához, zűrzavart és hangosan sírókat és jajgatókat találtak.

bement, és így szólt hozzájuk: „Miért csináltok ilyen zűrzavart, és miért sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik.”

Erre kinevették; de ő mindenkit kiküldve maga mellé vette a gyermek apját, anyját és a vele levőket, - vagyis Pétert, Jánost és Jakabot - bement oda, ahol a gyermek feküdt. Majd megfogva a gyermek kezét, ezt mondta neki: „Talitha kúmi!”

Ez arámul van, valószínűleg ezt a nyelvet használták otthon. Jézus általában görögül beszélt, otthon azonban az arámot használták. Ezért is teszi hozzá Márk a 40. versben:

- ami azt jelenti: „Leányka, neked mondom, ébredj fel!”

A „leányka” szó még jobb fordítása „báránkám”. Jézus különlegesen nagy szeretettel szólította meg Jairus 12 éves halott kislányát: „Báránkám, ébredj fel!”

A leányka pedig azonnal felkelt és járkált, mert tizenkét éves volt már. Azok pedig azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól.

Jézus azonban szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; aztán szólt, hogy adjanak enni a leánykának.

Feltehetnénk ezen a ponton a kérdést: Miért hozza vissza Jézus ezt a kislányt egy nyomorúsággal, fájdalommal teli világba? Biztos, hogy jobb lenne neki a mennyben, mennyei Atyja mellett. Miért hozza vissza őt Jézus ebbe a fájdalommal és nehézségekkel teli világba? Csak azért, mert átérezte a szülők gyászát; a szülőkért tette ezt, nem a kislányért. Hiszen a kislánynak jobb lett volna a mennyben, távol a világ fájdalmától és nyomorúságától; a szülők miatt azonban visszahozta őt.